FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER
föredraget den 14 mars 2006[1] [1]

I — Inledning

1. När det finns flera svarande med hemvist i olika medlemsstater kan talan enligt artikel 6.1 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område [2] väckas vid behörig domstol i vilken som helst av dessa medlemsstater, under förutsättning att det finns ett nära samband mellan käromålen.

2. Oberster Gerichtshof (Österrikes högsta domstol) har att tolka ovannämnda bestämmelse i ett mål angående ekonomiska krav mot två olika personer, den ena med hemvist i Österrike och den andra i Tyskland. Talan mot den förstnämnda personen, som är föremål för ett konkursförfarande, avvisades emellertid omedelbart, och målet rör således endast den sistnämnda gäldenären.

3. Den nationella domstolen har ställt tolkningsfrågan med stöd av artikel 68 EG jämförd med artikel 234 EG för att få klarhet i huruvida det under sådana förhållanden som är aktuella i målet är möjligt att åberopa den ovannämnda regeln om särskild behörighet.

II — Tillämpliga bestämmelser

A — *Förordning nr 44/2001*

4. Rådet har med stöd av artikel 65 i EG-fördraget ersatt 1968 års Brysselkonvention [3] med förordning nr 44/2001 [4] i syfte att göra reglerna om domstolars behörighet att avgöra tvister mer enhetliga och därmed säkerställa en fortsatt väl fungerande inre marknad. [5]

1 — Originalspråk: spanska.

2 — EGT L 12, 2001, s. 1.

3 — Konvention om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (konsoliderad version i EGT C 27, 1998, s. 1).

4 — Artikel 68 i förordning nr 44/2001. Brysselkonventionen gäller dock (artikel 1.3 i förordningen) i Danmark samt för de territorier i medlemsstaterna som faller inom denna konventions territoriella tillämpningsområde och som inte omfattas av förordningen i enlighet med artikel 299 EG.

5 — Skälen 2 och 6.

5. Bestämmelserna om "tvister inom gemenskapen" måste "uppfylla kravet på förutsebarhet" och bygga på principen om "svarandens hemvist ... utom i vissa bestämda fall när tvistens art eller hänsynen till partsautonomin gör det berättigat att använda någon annan anknytning", [6] även om forumen enligt denna princip måste kompletteras med alternativ "i de fall där det finns en nära koppling mellan domstolen och tvisteföremålet eller då detta krävs för att underlätta rättskipningen". [7]

6. I överensstämmelse med dessa principer föreskrivs följande i artikel 2.1 i förordningen: "Om inte annat föreskrivs i denna förordning, skall talan mot den som har hemvist i en medlemsstat väckas vid domstol i den medlemsstaten, oberoende av i vilken stat han har medborgarskap."

7. I artiklarna 5, 6 och 7 anges några särskilda behörighetsregler i överensstämmelse med ovannämnda allmänna stadgande. I artikel 6 föreskrivs följande: "Talan mot den som har hemvist i en medlemsstat kan även väckas i följande fall:

1) Om han är en av flera svarande, vid domstol där någon av svarandena har hemvist, förutsatt att det finns ett tillräckligt nära samband mellan käromålen för att en gemensam handläggning och dom skall vara påkallad för att undvika att oförenliga domar meddelas som en följd av att käromålen prövas i olika rättegångar.

..."

B — *Den österrikiska rätten*

8. I 6 § Konkursordnung (konkursförordning, nedan kallad KO) föreskrivs följande:

1) Tvister rörande framställande eller säkerställande av anspråk avseende tillgångar som tillhör konkursboet kan efter konkursförfarandets inledande varken anhängiggöras eller fortsättas.

2) Tvister angående anspråk med särskild förmånsrätt eller angående separationsrätt till lös egendom som inte tillhör konkursboet kan också efter konkursförfarandets inledande anhängiggöras och fortsättas, dock med konkursförvaltaren som motpart.

3) Tvister som uppenbart inte rör tillgångar som tillhör konkursboet, särskilt tvister

6 — Skäl 11.
7 — Skäl 12.

rörande gäldenärens personliga rättigheter, kan också efter konkursförfarandets inledande anhängiggöras och fortsättas, vare sig talan väckts av eller mot gäldenären.

9. I denna bestämmelse föreskrivs således ett rättegångshinder som innebär att det saknas möjlighet att anhängiggöra eller fortsätta tvister avseende tillgångar som ingår i konkursboet efter konkursförfarandets inledande, på så sätt att en talan som väcks i detta syfte skall avvisas.

10. Liknande åtgärder föreskrivs i andra rättsordningar, enligt vilka anspråk mot konkursgäldenären vanligtvis handläggs gemensamt för att påskynda exekutionsförfarandet. [8] Om individuella käromål vore tillåtna skulle en mängd juridiska och praktiska svårigheter uppstå.

11. Enligt den nationella domstolen skall konkursförvaltaren pröva de anspråk som anges i 6 § punkt 1 KO i syfte att avgöra huruvida de skall ingå i konkursboet, utan att därvid väcka talan vid domstol. [9] Om fordran bestrids måste den berörde borgenären emellertid väcka talan mot dem som bestrider den. [10] Om konkursgäldenären i denna del av prövningsförfarandet inte uttryckligen bestrider fordran erhåller borgenären en exekutionstitel som gäller mot denne även utom konkursen. [11]

III — Bakgrund, tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

12. Den 30 januari 2004 väckte Reisch Montage AG talan vid Bezirksgericht Bezau (distriktsdomstol) mot Mario Gisinger, med hemvist i Österrike, och mot bolaget Kiesel Baumaschinen Handels GmbH, med säte i Tyskland, med yrkande om att svarandena skulle förpliktas att solidariskt utge 8 689,22 euro enligt det avtal som svarandena hade slutit med Günter Reisch, som hade överlåtit sin fordran till käranden. [12]

13. Bezirksgericht Bezau avvisade i beslut av den 24 februari 2004 talan mot Mario Gisinger, eftersom ett konkursförfarande mot denne hade inletts den 23 juli 2003. Genom beslut av den 15 april 2004 avvisade domstolen talan på grund av att den ansåg sig sakna såväl internationell som lokal behörighet.

8 — Även i den spanska konkurslagen (lag 22/2003 av den 9 juli, BOE nr 164 av den 10 juli 2003, s. 26905) gäller att anspråk som konkursförvaltaren har att pröva inte skall prövas av en civilrättslig domstol. För det fall att handläggning av ett sådant har inletts anses målet arkiverat på grund av ogiltighet (artikel 50).

9 — 104 § i KO.

10 — 110 § i KO.

11 — 61 § i KO.

12 — Den nationella domstolen har uppgett att det av handlingarna inte framgår fler detaljer i fråga om nämnda avtal.

14. Reisch Montage AG lät sig inte nöja med detta beslut, utan överklagade det till Landesgericht Feldkirch (regional domstol), vilken i dom av den 8 juni 2004 fann att domstolen i första instans var behörig att pröva saken.

15. Det svarande bolaget överklagade till Oberster Gerichtshof, som har förklarat målet vilande för att ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

"Kan artikel 6.1 i ... förordning (EG) nr 44/2001 ... åberopas när talan väckts mot en person med hemvist i forumstaten samt mot en person med hemvist i en annan medlemsstat, när talan mot personen med hemvist i forumstaten inte kan tas upp till prövning på grund av att ett konkursförfarande inletts mot denne, vilket utgör rättegångshinder enligt nationell rätt?"

IV — Förfarandet vid domstolen

16. Den tyska och den franska regeringen liksom kommissionen har inkommit med skriftliga yttranden inom den frist som föreskrivs i artikel 20 i domstolens stadga.

17. Efter det skriftliga förfarandet har ingen av parterna begärt att muntlig förhandling skall hållas, och efter domstolens allmänna sammanträde den 14 februari 2006 är målet därför klart för förevarande förslag till avgörande.

V — Bedömning av tolkningsfrågan

A — *Inledande anmärkning*

18. Inledningsvis vill jag påpeka att många av bestämmelserna i förordning nr 44/2001 sammanfaller med bestämmelserna i den med förordningen ersatta Brysselkonventionen, och både kommentarer i doktrin och rättspraxis kan därför sägas vara tillämpliga med avseende på såväl förordningen som konventionen.

19. Så är fallet med artikel 2, identisk i de båda texterna,[13] och med artikel 6.1 i förordning nr 44/2001. Sistnämnda artikel innehåller även de preciseringar som fastställdes genom dom av den 27 september 1988, Kalfelis,[14] beträffande motsvarande bestämmelse i konventionen. Dessa preciseringar, enligt vilka det krävs ett sam-

13 — Den enda skillnaden är att det hänvisas till undantagen i "denna förordning" respektive "denna konvention".

14 — Dom av den 27 september 1988 i mål 189/87, Kalfelis (REG 1988, s. 5565; svensk specialutgåva, volym 9, s. 729), särskilt punkterna 7–12.

band mellan käromål mot flera svarande, har bekräftats i senare mål. [15]

B — *Bestämmelserna om domstols behörighet*

20. Ovannämnda artikel 2 är utgångspunkten för de tvingande kriterier som styr behörigheten. [16] Artikelns två stadganden är grunden för systemet. Bestämmelserna är tillämpliga när svaranden har hemvist inom gemenskapen, [17] och domstolarna i hemviststaten är behöriga oavsett i vilken stat svaranden är medborgare. [18]

21. Bestämmelsen ger uttryck för den latinska sentensen *actor sequitur forum rei,* vilken allmänt tillämpas inom komparativ rätt i syfte att skydda svarandens intressen. Det är nämligen svårare för svaranden att ordna sitt försvar vid domstolar i ett annat land än i dennes hemviststat. [19] Denna ordning innebär emellertid fördelar även för käranden, eftersom det är lättare för denne att få avgörandet verkställt.

22. Huvudregeln är sålunda att domstolen på den ort där svaranden har hemvist är behörig (*forum domicilii).* I vissa fall delar den dock behörigheten med andra domstolar, [20] och under vissa omständigheter hänförliga till saken [21] eller parternas vilja [22] kan den sakna behörighet att pröva tvisten.

23. I andra fall är artikel 2 tillämplig parallellt med bestämmelser enligt vilka internationell och lokal behörighet bestäms enligt tvingande regler för svaranden och fakultativa för käranden, vilken kan välja mellan en mängd olika möjligheter. [23]

24. I detta hänseende föreskrivs i artiklarna 5 och 6 i förordning nr 44/2001 särskilda

15 — Dom av den 27 oktober 1998 i mål C-51/97, Réunion européenne m.fl. (REG 1998, s. I-6511), punkterna 47–49.

16 — Dom av den 9 december 2003 i mål C-116/02, Gasser (REG 2003, s. I-14693), punkt 72, av den 27 april 2004 i mål C-159/02, Turner (REG 2004, s. I-3565), punkt 24, och av den 1 mars 2005 i mål C-281/02, Owusu (REG 2005, s. I-1383), punkt 37.

17 — I artikel 4.1 i förordningen föreskrivs följande: "Om svaranden inte har hemvist i en medlemsstat bestäms domstolarnas behörighet ... i enlighet med ... medlemsstatens lag, om inte annat följer av bestämmelserna i artiklarna 22 och 23."

18 — Guardans Cambó, I., i samlingsverket *Comentario al Convenio de Bruselas relativo a la competencia judicial y a la ejecución de resoluciones judiciales en materia civil y mercantil,* utgiven av Calvo Caravaca, A.L., Universidad Carlos III de Madrid/*Boletín Oficial del Estado,* Madrid, 1994, s. 62.

19 — Rapport om Konvention om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, utarbetad av P. Jenard (EGT C 59, 1979, s. 1).

20 — I artikel 3.1 i förordningen stadgas sålunda följande: "Talan mot den som har hemvist i en medlemsstat får väckas vid domstol i en annan medlemsstat endast med stöd av bestämmelserna i avsnitten 2–7", Droz, G.A.L., *Compétence judiciaire et effets des jugements dans le marché commun (Etude de la Convention de Bruxelles du 27 septembre 1968),* Librairie Dalloz, Paris. 1972, s. 56.

21 — Artikel 22 i förordningen inleds på följande sätt: "Följande domstolar skall, oberoende av parternas hemvist, ha exklusiv behörighet ...".

22 — Enligt artiklarna 23 och 24 i förordningen kan en domstol i gemenskapen förklara sig behörig även om svaranden inte har hemvist i en av medlemsstaterna.

23 — Avsnitten 2–5 i kapitel II. I exempelvis artiklarna 5, 6, 9–12, 16, 19 och 20 används verben "kan" och "får".

behörighetsregler. Enligt dessa bestämmelser kan talan väckas vid en domstol i en annan medlemsstat än gäldenärens hemviststat, och i dem anges direkt och oberoende av nationell rätt vilken domstol som är behörig, varvid behörigheten grundas på domstolens nära samband med tvisten.

25. I ovannämnda bestämmelser anges några möjligheter, såsom domstolen på den ort där avtalet ingåtts (*forum contractus*) [24] eller domstolen på den ort där brottet har begåtts (*forum delicti commissi*). [25] Intressant för det aktuella målets vidkommande är *forum connexitatis*, vilket är forum med behörighet vid olika typer av processgemenskap, bland vilka återfinns tvister med flera svarande. Detta forum svarar mot gemenskapslagstiftarens ständiga önskan att talan avseende samma sak skall handläggas av den närmaste domstolen eller den domstol som har störst samband med tvisten. [26]

C — *Särskild behörighet när det finns flera svarande*

26. Processgemenskap föreligger när ett flertal personer är parter i ett förfarande (*litis consortium*). Processgemenskap kan förekomma på kärandesidan (flera kärande och en svarande), på svarandesidan (en kärande och flera svarande) och eller på båda sidor (flera kärande och flera svarande).

27. I artikel 6.1 i förordning nr 44/2001 behandlas processgemenskap på svarandesidan, [27] även om möjligheten att det föreligger processgemenskap på båda sidor inte utesluts. [28] För att kunna välja forum enligt denna bestämmelse måste två eller flera gäldenärer ha hemvist i olika medlemsstater, [29] och käromålen [30] måste ha ett sådant samband att det är påkallat med gemensam handläggning och dom.

28. Två syften eftersträvas med kravet på samband, dels att minska risken för att oförenliga domar meddelas, dels att undvika risken för att någon av svarandena rätts-

24 — Artikel 5.1 a.

25 — Artikel 5.3 och 5.4.

26 — Desantes Real, M., *Competencia judicial internacional en la Comunidad Europea*, Bosch förlag, Barcelona, 1986, s. 329.

27 — I den ovannämnda rapporten av Jenard anges att motsvarande bestämmelser finns i de stater som undertecknade Brysselkonventionen — med undantag av Tyskland — och dessutom i flera bilaterala avtal. Se även Loussouarn, I., *Droit international privé*,

28 — Såvitt avser situationen med flera kärande är denna inte reglerad, varför medlemsstaternas lagstiftning är tillämplig i dessa fall; Geimer, R., och Schütze, *Internationale Urteilsanerkennung*, vol. 1, första delen, München, 1983, s. 385.

29 — Villkoret att svarandena inte har hemvist i samma medlemsstat är underförstått; Tirado Robles, C., *La competencia judicial en la Unión Europea. Comentarios al Convenio de Bruselas*, Bosch, Barcelona, 1995, s. 64. I rättspraxis har tillämpning av bestämmelsen nekats när en av svarandena har varit bosatt utanför gemenskapen; Garau Sobrino, F.F., se det ovannämnda samlingsverket *Comentario al Convenio de Bruselas* ..., s. 171.

30 — [Fotnoten saknar betydelse för den svenska språkversionen.]

stridigt lagförs i en annan stat än sin hemviststat. [31]

D — *Bedömning av tolkningsfrågan*

29. Det har anförts två alternativa förslag till svar på den nationella domstolens tolkningsfråga. Den franska regeringen och kommissionen anser att den särskilda forumregeln kan åberopas, medan den tyska regeringen anser att detta inte är möjligt. Båda alternativen skall bedömas.

1. Det första alternativet

30. I det aktuella fallet är vid en första anblick villkoren uppfyllda för att artikel 6.1 skall kunna tillämpas. Det finns sålunda två svarande och käromålen har vidare ett nära samband, eftersom dessa är hänförliga till en solidarisk förpliktelse, [32] vilken innebär att endera gäldenären kan krävas på hela skulden.

31. Ur formell synvinkel är det tillräckligt att en kärande väcker talan mot flera personer för att ovannämnda bestämmelse skall vara tillämplig och nämnda personer skall anses vara svarande, utan att hänsyn därvid tas till eventuella processrättsliga eller materiella hinder som kan visa sig föreligga i detta skede eller uppkomma senare.

32. Det finns åtminstone fyra skäl till denna ordning. För det första skall domstolen avgöra huruvida den är behörig innan den bedömer sakprövningsförutsättningarna. Domstolens behörighet beror varken på om talan är av beskaffenhet att kunna tas upp till sakprövning eller på bedömningen av utsikterna till att talan kommer att bifallas i sak.

33. För det andra preciseras varken begreppet svarande eller medsvarande i förordningen, [33] utan det ställs endast ett krav på att käromålen skall ha ett samband, utan att några närmare detaljer därvid anges.

34. För det tredje skall enligt artikel 30 i förordningen talan dessutom anses ha väckts vid en domstol "när stämningsansökan eller

31 — Det andra motivet omnämns i artikel 6.2: "Om talan avser återgångskrav eller annat liknande, vid den domstol där det ursprungliga käromålet är anhängigt, såvida inte detta har väckts endast för att få talan mot tredje man prövad vid annan domstol än den som annars skulle ha varit behörig att pröva talan mot honom." Det återfinns inte i artikel 6.1, men det följer av bestämmelsens anda och syfte, antingen genom att det ligger underförstått i det ofrånkomliga kravet på samband (Jenardrapporten), eller självständigt (Droz, a.a., s. 71, anser att utelämnandet snarare har skett genom ett förbiseende än med avsikt. Se även Gothot, P., och Holleaux, D., i *La Convención de Bruselas de 27 de septiembre de 1968 (competencia judicial y efectos de las decisiones en el marco de la CEE)*, förlaget La Ley, Madrid, 1986, s. 69.

32 — Att det är fråga om solidariskt ansvariga gäldenärer anges som exempel på samband i Jenardrapporten.

33 — Droz, a.a., s. 71.

motsvarande handling har ingivits till domstolen". Denna tidpunkt är även, enligt domen i det ovannämnda målet Kalfelis, avgörande för bedömningen av om målen har samband med varandra, [34] och följaktligen även med avseende på huruvida det förekommer två eller flera svarande i stämningsansökan. [35]

35. Om käranden efterger eller återkallar sin talan mot en part som har hemvist inom den domsaga där den domstol som handlägger tvisten enligt artikel 6.1 är belägen medför slutligen principen om *perpetuatio jurisdictionis* att den internationella behörigheten inte får ändras, på så sätt att tvisten även fortsättningsvis skall handläggas av samma domstol. [36] Denna princip gäller även när en av svarandena faller bort av andra skäl.

2. Det andra alternativet

36. Artikel 6.1 är, i likhet med de övriga bestämmelser som utgör undantag från huvudregeln i artikel 2, av uttömmande karaktär [37] och skall tolkas restriktivt [38] med beaktande av det eftersträvade målet. Mot bakgrund härav kan bestämmelsen inte tillämpas i det aktuella målet.

37. Det finns även andra argument till stöd för detta förslag. Inrättandet av en särskild behörighet i de fall då det finns flera svarande utgör inte ett självändamål, utan har skett av processekonomiska skäl och för att oförenliga domar skall undvikas. Dessa mål uppnås inte om det visar sig att något av käromålen måste avvisas.

38. Medan det är en fördel att slippa försvara sig vid en utländsk domstol medför det aktuella alternativet vidare ingen skada för motparten, och är inte heller oskäligt betungande för denne. I det aktuella fallet rör det sig till exempel om att ta reda på huruvida det har inletts något konkursförfarande.

3. Den föreslagna lösningen

39. Inget av de två ovan anförda alternativen är lämpligt mot bakgrund av de omständigheter för vilka den nationella domstolen har redogjort. Båda medför dessutom vissa risker vilka, såsom framgår nedan, lätt kan urskiljas.

34 — Punkt 12.

35 — Garau Sobrino, F.F., anför i det ovan angivna samlingsverket *Comentario al Convenio de Bruselas* ..., s. 170, att. processgemenskap brukar åberopas i samband med att talan väcks.

36 — Desantes Real, M., a.a., s. 331.

37 — Weser, M., *Convention communautaire sur la compétence judiciaire et l'exécution des décisions*, Centre interuniversitaire de droit comparé, Bryssel/Paris. 1975, s. 266.

38 — Att en extensiv och mångskiftande tolkning av undantagen i artikel 2 i Brysselkonventionen skall undvikas framgår av dom av den 22 november 1978 i mål 33/78, Somafer (REG 1978, s. 2183; svensk specialutgåva, volym 4, s. 209), punkt 7.

40. I ett fall där talan väcks vid en domstol i en medlemsstat avseende ett solidarisk betalningsansvar mot två eller flera gäldenärer, varav endast en är bosatt i den medlemsstaten, och den person på grundval av vilken behörigheten har bestämts har avlidit innan förfarandet har inletts, erbjuder det första alternativet, vilket är grundat på formella villkor, en klar lösning av situationen. Resultatet är dock otillfredsställande, eftersom syftet att undvika oförenliga domar inte uppnås, med hänsyn till att det inte är möjligt att väcka talan mot en avliden (resultatet skulle bli något annorlunda om talan väcktes mot arvingarna).

41. Under samma förhållanden, men med den skillnaden att svaranden, vars hemvist avgör behörigheten, har överlåtit sin skuld utan att meddela käranden detta, uppkommer frågor angående passiv legitimation och konsekvenserna av att borgenären inte har underrättats. Sådana frågor kan föranleda en föregående utredning av omständigheterna, vilken i sin tur kan sluta med att domstolen förklarar sig obehörig. Om detsamma inträffar vid en domstol i en annan medlemsstat, hemviststat för en av de övriga svarandena, kan följden bli att oförenliga domar meddelas.

42. Problemet är enligt min mening att när ett av käromålen enligt nationell rätt omedelbart skall avvisas, saknas verklig konkurrens mellan svarandena. Förutsättningar saknas då för att tillämpa den aktuella behörighetsregeln, vilken under sådana förhållanden inte heller fyller sitt syfte.

43. Konstruktionen med två eller flera svarande i förfarandet är artificiell. Det är inte fråga om att käromålet är av sådan beskaffenhet att det inte kan tas upp till sakprövning eller att den aspekten måste utredas, utan det föreligger ett lagstadgat rättegångshinder.

44. Om någon av svarandena redan från början är förhindrad att delta i tvisten främjas inte heller på något sätt syftet att undvika oförenliga domar, eftersom domstolen i den stat där den uteslutna svaranden är bosatt inte kommer att meddela någon dom.

45. En tillämpning av regeln i situationer såsom den som föreligger i tvisten vid den nationella domstolen innebär tvärtom avsteg från huvudregeln på ett enligt domstolen otillåtet sätt, [39] eftersom en medborgare mot bakgrund av endast skenbara omständigheter lagförs vid en utländsk domstol, med motsvarande försämring av möjligheterna till försvar.

46. Den föreslagna lösningen medför att tillämpningen av bestämmelserna om domstols behörighet blir förutsebar, eftersom de angivna möjligheterna är klart avgränsade

39 — Domen i det ovannämnda målet Kalfelis, punkt 8, och domen i det ovannämnda målet Réunion européenne m.fl., punkt 47.

och de existerande villkoren för att åberopa bestämmelsen om det särskilda forumet begränsas utan att nya därvid införs.

47. Den innebär inte heller att de nationella rättsordningarna indirekt inverkar på forumvalet så att konventionens verkan undergrävs, vilket är otillåtet enligt rättspraxis, [40] i vilken det har fastställts att de gemensamma reglerna gäller framför nationella regler som är oförenliga med konventionen. [41] Med nämnda lösning begränsas vidare inte verkan av de gemenskapsrättsliga bestämmelserna, och några motstridigheter i förhållande till dessa uppstår inte heller. De olika bestämmelserna har nämligen olika tillämpningsområden, även om dessa sammanfaller på vissa punkter.

48. Det skall tilläggas att förordning nr 44/2001 — såsom förut Brysselkonventionen — inte innebär en harmonisering av den nationella processrättsliga lagstiftningen, utan har ett blygsammare syfte i form av att tillhandahålla regler om vilken domstol som är behörig att avgöra vissa typer av mål. Detta sker genom ett antal parametrar som skiljer sig från dem som styr sakprövningsförutsättningarna med avseende på själva talan. [42]

49. I själva förordningen hänvisas det ibland till nationell rätt, exempelvis i syfte att konkretisera det grundläggande begreppet hemvist. [43] Domstolen har vid några enstaka tillfällen funnit det tillåtet att tillämpa nationella bestämmelser för att komplettera de gemenskapsrättsliga. [44]

50. Artikel 6.1 i den ovannämnda förordningen kan följaktligen inte åberopas när en talan som väckts mot en person med hemvist i forumstaten skall avvisas omedelbart därför att det föreligger ett lagstadgat rättegångshinder.

51. Ett svar i en sådan riktning innebär att nackdelarna med de övriga två ovan angivna alternativen undviks, det är i linje med det system som har inrättats genom förordning nr 44/2001 och det är användbart för de domstolar som har att tillämpa ovannämnda bestämmelse.

40 — Dom av den 15 maj 1990 i mål C-365/88, Hagen (REG 1990, s. I-1845), punkt 20, av den 26 maj 2005 i mål C-77/04, GIE Réunion européenne m.fl. (REG 2005, s. I-4509), punkt 35, och domen i det ovannämnda målet Turner, punkt 29.

41 — Dom av den 15 november 1983 i mål 288/82, Duijnstee (REG 1983, s. 3663), punkt 14. Hoge Raad der Nederlanden frågade domstolen huruvida skyldigheten att förklara sig obehörig i artikel 19 i Brysselkonventionen även gäller vid en kassationstalan, där domstolsprövningen enligt nationell rätt är begränsad till de grunder som parterna har åberopat till stöd för sin talan.

42 — Domen i det ovannämnda målet Hagen, punkt 17, och domen i det ovannämnda målet GIE Réunion européenne m. fl., punkt 34.

43 — I artikel 59 föreskrivs följande: "Vid avgörandet av frågan huruvida en part har hemvist i den medlemsstat där talan är väckt skall domstolen tillämpa sin egen lag." (punkt 1) Därefter stadgas följande: "Om en part inte har hemvist i den medlemsstat där talan är väckt skall domstolen, vid avgörandet av frågan huruvida parten har hemvist i en annan medlemsstat, tillämpa den medlemsstatens lag." (punkt 2)

44 — Dom av den 7 juni 1984 i mål 129/83, Zelger (REG 1984, s. 2397; svensk specialutgåva, volym 7, s. 601), i vilken artikel 21 i konventionen har tolkats, och, mer generellt, domen i det ovannämnda målet Hagen, punkt 19 och där angiven rättspraxis.

VI — Förslag till avgörande

52. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen skall besvara den tolkningsfråga som Oberster Gerichtshof har ställt på följande sätt:

Artikel 6.1 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område kan inte åberopas när talan väckts mot en person med hemvist i forumstaten samt mot en person med hemvist i en annan medlemsstat, när talan mot personen med hemvist i forumstaten av uppenbara skäl och enligt lag omedelbart skall avvisas.